Ч. 240 Середа 26 жовтня (7 падолиста) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

У відповіди на крутанину.

Можна мати всілякі погляди, можна якусь справу понимати дуже ясно і оціняти єї дуже добре, можна, противно, не розуміти єї і для того видавати злий суд о ній — се вависить від особистих здібностий і можности вгляненя глубше в якусь справу. Але коли знає ся, як річи стоять або стояли, а говорить ся о них инакше — то се єсть не що иншого лиш крутанина, хоч би она впрочім була й тим оправдана, що хтось хоче, щоби, як то кажуть, єго було на верху. На таку крутанину пустило ся й „Діло“ в своїй статиї: „Акция виборча Русинів і єї противників“. Коли-ж ми тепер беремось „Ділу“ відповідати, то певно не для того, щоби „наше було на верху“, лиш щоби річ виясните по правді:

Коли ми в першій части нашої статиї: „Нехай факти говорять!“ виступили против того, що „Народна Рада“ розпочала акцию виборчу з поминенем центрального руского комітету виборчого, то певно не длятого, щоби самій акциї виборчій кидати колоди під ноги. Як би нам о то ходило, то ми чей повинні би були хиба виступити против тої акциї, яка веде ся на місци вибору і против самих кандидатур. Того у нас однакож і на думці не було. Противно, ми не то не мали і не маємо нічого против самої акциї і против поставлених на місци кандидатів, людий впрочім здібних і щирих патріотів, але ми би й дуже раді були з того, коли-б при маючих відбути ся виборах показала ся та солідарність наших людий, яка потрібна не лиш при самих виборах, але й в кождій народній роботї.

Як-раз в інтересї тої солідарности, в інтересї тої консолідациї, о котрій у нас так богато говорить ся, виступили ми против акциї „Народної Ради“ на власну руку, тим більше, що в „Ділі“ появив ся в справі акциї виборчої коротенький комунікат без підпису, і міг зовсїм справедливо — то мусить нам кождий признати — викликати обаву, що виділ „Народної Ради“ поспішно і без зрілої розваги взяв ся до акциї виборчої. Та обава мусїла насунути ся тим більше, що преці голова „Народної Ради“ пос. Романчук, був заразом і головою центрального комітету виборчого, а на згаданім комунікатї єго підпису не було, анї навіть, о скілько нам видить ся, єго в тій порі й не було зовсїм у Львові. Нам, як кажемо, розходило ся о то, щоби не розбивати наших сил, не робити заколоту, але поступати спільно, тим більше, що виступаючі кандидати суть особами духовними, а в комітетї центральнім і всї три наші ординарияти мали своїх репрезентантів — отже не було розумної причини відлучати ся від тих, котрі могли би підержати ті кандидатури. Коли-ж проявила ся акция побічна, ми вказали на ню яко шкідливу, бо противну консолїдациї наших народних сил Така, а не инша була цїль нашої статиї, і нїхто розумний не возьме нам того за зле.

Тимчасом „Діло“, котре більше пише як мислить, пустилось на крутанину і зачислило „Народ. Часопись“ до противників акциї виборчої Русинів. Заким ту єго крутанину розберемо близше, мусимо тут рішучо запротестувати против зачисленя нас „Ділом“ до противників акциї виборчої Русинів. Ми єсьмо і будемо, доки лиш „Народна Часопись“ буде оставати ся під дотеперішним своїм проводом, лиш противником всего того, що робить розлад і колотнечу в нашім народї, — буде рішучим противником тих, що замість заводити в нашім народї, в нашій суспільности, консолїдацию і згоду, схотять чи то з якихсь особистих амбіций, чи з нерозваги і злого пониманя акциї полїтичної, розбивати наш нарід, нашу суспільність на атоми і робити роздор та колотнечу.

„Діло“ в згаданій статиї каже: „Ледви „Народна Часопись“ довідала ся о акциї „Народної Ради“ і зміркувала, що тота акция готова мати успіх, ану-ж їй перешкаджати! ану-ж інтриґувати межи самими Русинами!“ — Із сих вже слів показує ся ясно крутанина „Діла“: оно не подало своїм читателям бодай частями того, що ми в сій справі написали, лиш просто каже їм вірити в то, що „Народна Часопись“ виступила против акциї „Народної Ради“ длятого, бо зміркувала, що тота акция може мати успіх. А то як-раз було противно: „Народна Часопись“ виступила длятого, бо зміркувала, що акция „Народної Ради“ без порозуміня з центральним руским комітетом може викликати незгоду і роздор — замість консолїдациї, може завести дезорґанїзацию. Наше виступлене назвало „Діло“ — інтриґою!... Ну, на то вже не знаємо, що сказати! Коли хтось каже; Люди добрі, бійтесь Бога, не розбивайте ся, не діліть ся на якісь фракцийки, не робіть кождий на власну руку, поступайте спільно, не робіть колотнечі, приступайте до акциї виборчої згідно і однодушно і старайтесь позискати собі всї ті чинники, що можуть вам бути помічні — то се інтриґа?! Тут вже кінчить ся всякий розум людский! Хто то називає — інтриґою, у того хиба вже не всї дома; такого слова не може преці піддати комусь анї

---

82)

Матій Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Поент Пескаде лиш оком кинув і вже пізнав молоду дівчину, бо стрічав єї нераз на улицях в Дубровнику. Але як же она від того часу змінила ся! Єї блїде личко, таке саме, як було тогди, коли она їдучи на своє вінчане, стрітилась з похороном Петра Баторого, єї постава, єї сумний вигляд, єї незвичайне пригноблене — все то показувало аж надто ясно, скілько она вже натерпила ся та й ще тепер терпить.

Не можна було тратити анї хвильки часу.

Позаяк двері не були замкнені, то можна було здогадувати ся, що Наміра готова кождої хвилї вернути. Видко, що Марокканка стерегла єї день і ніч. Непотрібна осторожність! Навіть коли-б молода дівчина могла й вийти із сеї комнати, то й як би могла она втечи, коли-б не мала нїякої помочи? Цїле дворище Сіді Ґазама стережено як би яку вязницю.

Поент Пескаде нахилив ся над софку. Єго те немало здивувало, що она так подібна до доктора Антекірта — а доси то не впало єму в очи.

Молода дівчина отворила очи.

Коли побачила перед собою якогось чужого чоловіка в дивнім одїню акробата, котрий поклав палець на уста і нїби аж благав єї очами, она зразу більше змішала ся як перепудила ся. Она схопила ся, але мала на стілько притомности, що не крикнула.

— Мовчіть! — відозвав ся Поент Пескаде. — Не маєте чого бояти ся. Приходжу, щоби вас ратувати.... За сими мурами ждуть на вас ваші приятелї, котрі готові би й житєм наложити, лиш щоби вас вирвати з рук Сарканього.... Петро Баторий жиє!

— Петро.... жиє? — промовила Сара і серце в нїй живійше забило ся.

— Читайте!

Поент Пескаде подав молодій дівчинї карточку, на котрій було написано:

„Саро, спустїть ся на того, котрий з наражене власного житя добув ся до Вас.... Я жию.... Я тут....

Петро Баторий“.

Петро жиє! Він тут за муром. Яким чудом?... Сара мала о тім пізнїйше довідати ся.... Поки що досить було того, що Петро тут коло неї недалеко!

— Втїкаймо! — відозвала ся она.

— Будемо втїкати — відповів Поент Пескаде — але при сприяючих обставинах. Позвольте лиш на одно питане: Чи Наміра ночує звичайно в отсїй комнатї?

— Нї — відповіла Сара.

— А чи она на стілько осторожна, що замикає вас на ключ, коли виходить на довший час?

— Замикає.

— Коли так, то она верне?

— Верне.... Втїкаймо звідси!

— Сейчас — сказав Поент Пескаде.

Передовсїм треба було дістати ся на сходи мінарету і на ту ґалерийку, що була від сторони площі поза мурами. Звідтам можна вже було легко спустити ся по шнурі, що звисав по тамтім боцї муру аж до самої землї і так втечи.

— Ходїть! — сказав Поент Пескаде і взяв Сару за руку.

Хотів вже отворити двері, коли на плитах підсїня почули ся якісь кроки. Рівночасно заговорив хтось як би видавав якісь прикази. Поент Пескаде пізнав голос Сарканього і пристанув на порозї.

— То він.... то він.... — шепнула молода дівчина — коли він вас тут застане.

— Він мене не знайде — відповів Поент Пескаде.

Зручний молодець кинув ся на землю і при помочи своєї акробатичної штуки, яку нераз вже показував у ярмарочних будах, завинув ся в килим, лежачий на земли та закотив ся в найтемнїйший кутик комнати.

Сарканій і Наміра увійшли до комнати і замкнули двері за собою.

Сара сїла собі зпов на софцї. Чого хотів

пристрасть партийна, анї хоч би найбільше вороговане. Та і найбільший ворог не важив би ся назвати того інтриґою, коли хтось би вказував на то, що зле робить ся в якійсь справі, коли розбиває ся і коли кождий робить полїтику на власну руку. А прецї то була провідна гадка нашої статиї. На оправдане „Дїла" може хиба лиш то одно послужити, що оно, де не може поставити якогось розумного арґументу, кидає такими словами як „інтриґа", „денунцияция" і т. п., знаючи, що знайдуть ся й такі, котрі возьмуть слово за слово і то само повторять. Якої шкоди може „Дїло" таким трактованєм справ народних наробити нашому народови, єму про те байдуже! Оно іде на осліп за своїми первоучителями, прототипами нашої доморослої полїтики москвофільскої!

Що зробить комітет центральний, ми не могли знати так само, як і не могли знати, чи він взагалї розвинув яку акцию в справі виборів, чи нї; але о тім, що той комітет есть і що він не розвязав ся, ми знали, а того було нам досить, щоби в нас настала обава, аби при так важній справі не прийшло знов до роздору, тим більше, що після нашої думки акция виборча могла безпечнїйше спочити в руках центрального комітету. Се мабуть зміркувало і „Дїло", коли нам тепер кинуло в очи інтриґою — нехай тепер акция „Народної Ради" не удасть ся, то „Дїло" буде мати легкий спосіб чим заступати ся, скаже: інтриґа „Народної Часописи" тому винна.

Що „Народ. Рада" після своїх статутів має компетенцию до переводженя виборів, того не оспорюємо; але коли вже раз засновано центральний комітет і она вислала до него відпоручників, то повинна була або спільно з ним поступати, або порозумївшись з ним братись окремо до акциї виборчої або наконець зовсїм щиро і отверто заявити, що не хоче з ним спільно поступати. Тогди можна би було знати чого держати ся, і не робило би ся заколоту.

Не хочемо дальше розбирати статиї „Дїла", бо то не довело би до нїякого хісна, не роз'яснило би справи анї на волос — виходить з неї лиш одно: „Народній Радї" захотїло ся взяти акцию виборчу в свої руки, то й взяла, бо після статутів має до того право, а „Дїло" остаточно так само як і ми завзиває всїх виборцїв до солїдарности — нема отже межи нами ріжницї, лиш та маленька, що „Дїло" взиває виборцїв до солїдарности, а нам ходить і о солїдарність т и х, що могли би були переводити вибори; — „Дїлу" була би на руку така солїдарність, при котрій можна би розбивати сили народні, а ми хотїли би такої, котра би сполучила нарід в одну орґанїчну цїлість.

Ще на одну надуту фразу хочемо відповісти „Дїлу"; оно каже: „Ми передовсїм „Народній Часописи" і єї інспіраторам мусимо рішучо відмовити права мішати ся у внутрішні справи Русинів". — „Дїло" трохи за пізно вибрало ся з тою фразою. Нашим інспіратором була, єсть і буде совість народна і що она нам скаже, то будемо писати, чи „Дїлу" то сподобає ся, чи нї. Чого виступати з фразою, для котрої не знайде ся послуху?

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів присьвятив президент Палати Хлюмецкий посмертну згадку цареви Александрови. Посли вислухали стоячи єго промови. Коли президент скінчив, відозвав ся пос. Леваковский і запротестував против сеї промови. Пос. Леваковский поступив собі против волї Кола польского і тим нарушив солїдарність Кола, що Коло зараз на своїм засїданю сконстатувало. Після вістий з Відня виголошено згадку про царя на особисте бажане Є. Вел. Цїсаря.

Підчас дальшого засїданя інтерпелював пос. Розер в справі заведеня асекурациї худоби. — Пос. Бльох противив ся примусовому сьвяткованю недїлї, доказуючи, що жиди в Галичинї мусять два дни сьвяткувати і жалував ся на то, що в послїднім роцї не іменовано анї одного жида авскультантом. — Пос. Пернерсторфер заявив, що буде голосувати против закона карного.

Є. Вел. Цїсар принимав вчера на окремій авдиенциї пана міністра просьвіти дра Мадейского.

Манїфест царский подає по відомости, що княг. Алїция Геска перейшла дня 21 ст. ст. жовтня на православє і одержала імя Александра Феодоровна а титул „Єї Величество велика княгиня".

З Москви доносять, що тамошні жителї суть того переконаня, що Захарин отроїв царя і для того хотять розвалити єго дім. Захарин боїть ся вертати домів а студенти мали заявити, що не будуть слухати єго викладів.

Аґентия Стефанього доносить, що хіньске правительство готове заключити мир з Япаном під услівєм, щоби Корея позістали независимою, і щоби держави визначили, яке відшкодоване воєнне має Хіна заплатити. В сїй цїли пороблено вже кроки і завізвано репрезентантів держав, котрі готові підняти ся посередництва.

Новинки.

Львів дня 6 падолиста.

— **Почетне горожаньство** надала Рада міста Теребовлї Є. Е. п. Намістникови гр. Каз. Баденї і Є. Е. кн. Евстахієви Сангушцї за заслуги для краю і Теребовлї, і Є. Е. кн. Адамови Сапізї за заслуги коло вистави.

— **Презенту** на Лишну надало ц. к. Намістництво о. Іванови Отто, гр. кат. пароховп з Липівця.

— **В Жабю** отворено 1 падолиста новий суд.

— **Нові стациї жандармериї** утворено в Майданї повіта калуского і в Мишинї пов. коломийского. Стацию жандармериї з Білого Потока в повітї чортківскім перенесено до Білобожницї.

— **Державну школу промислу** деревляного в Коломиї отворено дня 15 жовтня торжественними богослуженями в рускій церкви і в латиньскім костелї. Учеників до тої школи записало ся 40, між тими 12 жидів, а на 28 християн есть 18 Русинів.

— **Вдовичо-сирітский фонд** сьвящеників перемыскої епархії виносив з кінцем вересня: 1. корінний фонд 446 зр. 14 кр. готівки і 145.767 зр. 22 кр. цїнними паперами; 2. резервовий фонд 621 зр. 39 кр. готівкою; 3. диспозицийний фонд 1249 зр. 61 кр., всего 2317 зр. 14 кр. готівкою і 145.767 зр. 22 кр. цїнними паперами. Крім того має згаданий фонд жадане до „Народної Торговлї" у Львові в сумі 489 зр. 2 кр. за „Требники", записані бл. п. архипресвитером Гр. Шашкевичем в користь того-ж фонда.

— **Загальні збори** товариства „Сокіл" у Львові відбудуть ся завтра 7 с. м. по полудни в сали Сокола на Підвалю ч. 7.

— **Зелїзниця Станіславів-Вороненка.** Дня 19 с. м. отворять новий шлях зелїзницї, зі Станїславова до Вороненки. Шлях сей довгий на 95 кільометрів і має такі стациї: Станїславів, Братківцї, Тисьменичани, Тарнавиця лїсна, Надвірна, Лойова, Делятин, Дора, Яремче, Микуличин, Татарів, Ворохта і Вороненка. На тім шляху після нового розкладу їзди будуть їздити лише мішані поїзди. Зі Станїславова до Вороненки будуть відїзджати на добу два поїзди: перед полуднем о годині три чверти на 10 і вечером о год. чверть на осьму після годинника зелїзничого. Перший

Сарканїй від неї в сїй порі? Чи хотїв знову предложити їй якісь нові причини, котрі зломили би єї опір?... Сара почула вже тепер силу в собі! Она знала, що Петро жиє і дожидає єї поза дворищем.

Поент Пескаде міг під килимом все чути, хоч нїчого не бачив.

— Саро — сказав Сарканїй — завтра в полудне поїдемо звідси та пошукаємо собі иншого місця, де будемо жити. Але я не уступлю ся звідси, доки ви не пристанете на наше супружество, доки не відбуде ся наше вінчанє. Все вже готове, вінчанє може хоч би й в сїй хвили....

— Анї в сїй хвили, анї нїколи — відповіла молода дївчина спокійним, але рішучим голосом.

— Саро — говорив Сарканїй дальше, як коли-б не дочув єї відповіди — у своїм і моїм інтересї мусите добровільно на то пристати, мусите пристати на то в нашім спільнім інтересї; розумієте мене добре?

— Ми не мали нїколи спільного інтересу і не будемо мати.

— Стережіть ся!... Пригадую вам то, що ви вже були згодили ся ще в Дубровнику....

— Тогди була причина, котрої нинї вже нема.

— Послухайте мене, Саро, — говорив Сарканїй удаючи спокійного, хоч і яка лють єго брала — прошу вас послїдний раз, щоби ви на то пристали....

— Не пристану, доки менї сили стане.

— Ну, добре, то вже вам тоту силу відберуть — крикнув Сарканїй. — Не доводіть мене до крайности! З тою силою, котрої ви против мене уживали, дасть вже собі Наміра раду, навіть против вашої волї, коли-б того потреба! Не ставте менї дальше опору, Саро!... Тут єсть імам, котрий повинчає нас після звичаю в сїм краю, котрий єсть моєю вітчиною.... Ходіть зі мною!

Сарканїй підійшов до молодої дївчини, котра схопила ся і побігла аж під задну стїну комнати.

— Нужденнику! — крикнула она.

— Таки мусите іти зі мною.... Зараз таки підете! — крикнув Сарканїй, котрий вже не міг сам над собою запанувати.

— Не піду! Нїколи не піду!

— Стережіть ся!

Сарканїй вхопив єї за руку і хотїв єї разом з Намірою на силу затягнути до скіфи, де на них чекали Сіді Газам та імам.

— Ратуйте!... Ратуйте! — крикнула Сара. — Петре Баторий, ратуй!

— Петро Баторий! — крикнув Сарканїй. — Ти помершого кличеш з гробу на поміч?

— Нї, він не помер.... він жиє!... — Петре, ратуй!

Ся відповідь нагнала Сарканьому нараз великого страху; він мабуть не був би більше перепудив ся, коли-б Петро таки живцем станув перед ним. Але він і зараз опамятав ся. — Петро Баторий жиє!... Той сам Петро, котрого він пробив власною рукою, той сам, котрого тїло несли на кладовище в Дубровнику, як то він видів на власні очи... То могла говорити хиба божевільна, та й могло бути, що Сара в приступі розпуки зійшла з розуму.

Поент Пескаде чув цїлу розмову. То річ була певна, що Сара могла й житєм наложити, зрадивши Сарканьому, що Петро жиє. На той случай, коли б Сарканїй повторив свою напасть, то Поент Пескаде готов був станути з ножем против него. Хто би думав, що Поент Пескаде не зарізав би єго, той би хиба єго не знав.

Але до того не прийшло. Сарканїй вхопив Наміру і потягнув за собою. Комнату замкнено на ключ і молода дївчина, котрої судьба мала тепер рішити ся, була увязнена.

Поент Пескаде скинув з себе килими і схопив ся на рівні ноги.

— Ходіть! — сказав він до Сари.

Але що двері були замкнені, то зручний той чоловічок відшрубував своїм ножем борзенько замок без всякого шуму.

Скоро отворили двері і заперли їх за собою, пустив ся Поент Пескаде підсїнем навперед Сари, ідучи заедно попід стїну.

Може було пів до дванайцятої. У скіфі було ще видко слабе сьвітло. Поент Пескаде оминув длятого скіфу, щоби дістати ся на противнім кінцї до сїний, котрими можна би вийти на саме передне подвірє.

Обоє перейшли через сїни. До дверий мінарету було ще лиш кілька кроків, коли Поент Пескаде нараз пристанув і задержав Сару, котру заедно держав за руку.

Трох мужчин ходило по подвірю доокола

поїзд приїде до Микуличина о год. 12·52 в полудне, а другий о год. 10·35 в ночи. З Микуличина до Татарова, Ворохти і Вороненки від'їзджати буде тепер поїзд лише що неділї, а то о год. 11·14 в ночи. З Вороненки в напрямі до Станїслава аж до Делятина від'їзджати буде поїзд також лиш що неділї, а то о год. 6·50 рано. Правильний рух на тій зелїзници в напрямі до Станїслава буде починати ся аж від Микуличина, звідки один поїзд буде виїзджати о год. 2·42 по полудни і приїде до Станїслава о год. 5·41 попол.; другий виїде о год. 4·23 в ночи і приїде до Станїслава о год. 7·32 рано. Реставрациї з зимними перекусками, напитками будуть на стациях Надвірна, Делятин і Микуличин. Дня 19 с. м. м. перший поїзд виїде зі Станїслава о год. 8·30 рано, приїде до Ворохти о год. 12·3 в полудне, звідки верне того самого дня. Зі Станїслава до Вороненки треба їхати з півчверта години. На отворене шляху приїде мінїстер торговлї ґр. Вурмбранд, мінїстер Яворский, президент др. Билиньский і Є. Е. п. Намістник.

— **Нищенє польних мишей.** Колись доносили ми про винахід доктора Лефлера, котрий найшов спосіб заражувати миши тифом мишачим, від котрого они гинуть. Рільники не вірили, що тим способом можна миши вигубити; тому російске мінїстерство рільництва казало зробити пробу на велику скалю. Проба випала добре; миши вигинули до ноги. Робили се в такий спосіб: В булїонї, в котрім суть бактерий мишачого тифу, мочить ся сухарі і розкидає ся їх скріз по полях. На другий або третїй день між мишами появляє ся страшна пошесть, від котрої они безпощадно гинуть до двох тижнїв. Той спосіб добрий длятого, бо домашним звірам не шкодить, а миши одна від другої заражують ся, через що на широких просторах скоро вигибають ті шкідники.

— **Нове поле нафтове** відкрив недавно Англичанин Мак Ґарвей в Вороблику королївскім коло Коросна. Він розпочав вертїти канадийским способом на селяньских грунтах серед самого села Вороблика королївского і вже в 385 метрах наступив такий сильний вибух ропи, що стовп єї, давлений силою ґазів, здоймив ся висше руштованя, з котрого вертїв свердел. Видатність першого закопа в Вороблику королївскім виносила 500 метричних сотнарів ропи. На вість про такі результати, закупило богато нафтових підприємцїв і спекулянтів по незвичайно високих цїнах всї доохрестні селяньскі грунти, щоби на них експльоатувати нафту. Також на грунтах обивателя, де надїють ся одержати ропу, завязують ся спілки нафтових підприємцїв.

— **Великий скарб.** Сім чверток турецких дукатів, т. є. майже два корцї, мав викопати на своїм ґрунтї один селянин в Трійци під Заболотовом в повітї снятиньскім. Кажуть, що той мілїоновий скарб, то давна воєнна каса турецка, котру Турки в якійсь пригодї закопали в землю. Пише о тім Kuryer stanisławowski. Може би нам хто з Трійцї описав, як то було?

— **По пяному.** В селї Сопові під самою Коломиєю поробки в недїлю по Покрові так собі попразникували, що вертаючого зі скарбонкою молодшого братчика церковного з сусїдного села Вербіжа, одного з найпоряднїйших молодцїв, напали на улици і забили на смерть, розтріскавши єму колами голову. Паробків увязнено і они сидять тепер в „Гершковій хатї", бо кримінальний будинок в Коломиї єсть власностию Гершка Рамлера. Подібна пригода стала ся остатними часами і в Рунґурах. Родичі і начальства громадскі повинні наглядати молодїж!

— **Яку платню має царска родина?** Крім привілеїв почестних мають члени родини царскої і привілеї реальні, бо мають платнї з доходів маєтків царских і з каси державної. Члени царскої родини, мужчини, мають досмертну пенсию або маєтки земні; женщини, поки не вийдуть замуж, мають також пенсию; а коли виходять замуж, дістають посаг і вже тратять право до пенсиї. Вдови по царях, великі княгинї і княжни дому царского дістають пенсиї до смерти. Цариця і за житя царя і по смерти єго дістає на рік 600.000 рублїв річно, а кромі того гроші на удержане двора. Коли цариця не хоче жити в Росиї, то дістає лише 300.000 рублїв річно. Дїти царя дістають по 100.000 рублїв річної пенсиї; наслїдник престола кошти на удержане двора і 300.000 р., жінка єго 150.000 р.; коли жінка повдовіє, то 300.000 р. в краю, а як виїде, то половину. Дїти наслїдника престола до повнолїтности або виходу замуж дістають по 50.000 р. Великі княгинї і княжни по крови дістають мілїон 300.000 р. посагу. Всї ті гроші виплачує каса державна. Прочі члени дістають платню відповідно до свояцтва; найменче дістають по 10.000, а найбільше по пів мілїона рублїв річно. Впрочім пенсия залежить також від царя і від доходів з маєтків.

— **Др. Ру**, що винайшов лїк против дїфтериї, дістав від Академії наук моральних і політичних в Парижи, 12.000 франків нагороди. Після фундациї нагорода така призначена за „найхосеннїйше посьвячене". А др. Ру довгі часи мав до дїла з заразливими мікробами, від котрих міг померти, наким винайшов свій лїк. — Мінїстерство внутрішних справ оповістило розпорядженєм з дня 22 жовтня політичним властям: З причини многих питань що-до спроваджуваня сировицї яко антідифтеричного средства з заграницї, оповіщує ся, що сировиця не єсть ніяким тайним средством, лише після бакреріольочічної методи приладженим средством лїчничим, котре можна купити у всїх аптиках і котре під застереженями, висказаними в §. 3 мінїстерияльного розпорядженя для фармакопеї з дня 1 липня 1889 можуть одержувати лїкарі.

— **Зрада державна.** При францускім мінїстерстві війни служив капітан ґенерального штабу, жид Драйфус, при першім відділї мінїстерства. В тім відділї переховують ся дуже важні документи на випадок війни. Єсть там пляни мобілїзациї войска, всї розкази воєнні готові, пляни, де мають ся войска збирати і т. п. Все те дуже важне для неприятеля, котрий хотїв би несподївано напасти на Францию. Отже Драйфус мав спродати ті тайни воєнні Німеччинї і Італїї і за то єго увязнили, а навіть мінїстер війни говорив о тім на радї мінїстрів. Драйфус мав кромі того зрадити, по що їздили ті офіцири францускі, що їх торік зловили в Кіль; словом зрадив державу, за що після воєнного права може бути засуджений на смерть. Драйфус має 35 лїт і був дуже заможний, бо оженив ся з донькою богатого торговця діямантів. Але що любив заглядати до рулети в Монте Карльо, то потреба гроший спонукала єго зрадити державу. Тепер на него дуже пишуть ґазети, особливо противжидівскі.

— **Новий податок доходовий в Америцї.** Часопись World подає таблю, що показує, кілько податку доходового будуть платити новойорскі мілїонери на підставі нового закона. Люди, що мають менче, як 4000 долярів доходу річного, не платять того податку, котрий виносить 2 доляри від сотки. Ті, що мають 5000 долярів, платять уже 10 дол. податку. Обчислено, що з того податку скарб державний буде мати 30 мілїонів долярів річно. Сам Новий Йорк заплатить до 2 мілїони. В тім містї є 48 таких богачів, що мають більше, як по 10 мілїонів річного доходу; девять є таких, що мають по 50 або й більше мілїонів доходу (значить, маєток їх, що дає такі доходи, мусить бути дуже великий). Між особами такими, що мають доходу мілїон річно, є 38 женщин. Загально 75.000 обивателїв новойорских мусись платити згаданий податок доходовий. Найбільшим богачем в Новім Йорку є Іван Рокфеллер, король нафтовий, що має 125 міл. дол. маєтку і 7,611.000 річного доходу, від котрого буде платити 152.225 долярів податку. Вільгельм Вальдорф Астор має 120 міл. маєтку, 8,900.000 доходу, отже заплатить податку 178.000 долярів. Джей Ґульд має 100 міл. маєтку а 4,040.000 доходу. Найбогатшою панею в Новім Йорку є Гетті Ґрін, що має 40 міл. долярів. Чотири панї мають по 20 міл. дол., шість по 10 міл., а 26 від 5 мілїонів до 1. Всї ті панове і панї мають разом тисяч девять сот двайцять два мілїони, сїмсот пятьдесять тисяч долярів. Такий капітал дає річного доходу близько 100 мілїонів долярів, а від того доходу треба платити тепер близько два мілїони податку доходового. Треба притім тямити, що один доляр значить тілько, що наші два ґульдени.

— **Ганс Сахс.** Вчера минуло 400 лїт, як у Німцїв уродив ся швець і заразом поет, Ганс Сахс з Нормберта. На вивісцї свого дому мав він таку напись:

Hans Sachs, Schuh-
Macher und Poet dazu.

Ганс Сахс був найплоднїйшим поетом. Число єго поезий виносить 6205; між ними є 208 драматичних штук. У Відни відбули ся сьвяточні представленя на честь того шевця і поета.

— **Помер** Орест Дзидзикевич, лїсничий, у Фільварках великих коло Бродів в 35 р. житя.

Телеграми.

Прага 6 падолиста. Ческа секция ради культури краєвої по трикратнім виборі вибрала своїм предсїдателем молодочеха Долежаля, котрий по засїданю заявив, що не приймає вибору.

Дармштадт 6 падолиста. Після вістий з Ливадиї виїде цар з Ливадиї з цїлим двором дня 8 с. м. а відтак приїде до Петербурга дня 13 с. м.

Париж 6 падолиста. В парляментї францускім присьвячено померлому цареви теплу згадку і на знак жалоби закрито засїдане.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

керницї. Один з них — то був Сіді Ґазам — видавав двом другим прикази. Ті оба щезли зараз на сходах мінарету, а Мояддем зайшов до комнати в приснодї. Поент Пескаде вміркував, що то Сіді Ґазам поставив варту. Коли-б він з Сарою вийшов на ґалерийку, то певно там застав би вже варту. А таки треба було на то зважитись.

Обоє підійшли до сходів і стали дуже осторожно іти на гору. На горі Поент Пескаде пристанув на хвильку.

Не було чути, щоби хтось на ґалерийцї ходив. Поент Пескаде отворив тихенько двері, а відтак пустив ся попід зубатий вершок мура.

Нараз вартівник, стоячий на вершку мінарету крикнув. В тій хвили вже й прискочив другий до него, підчас коли Наміра вибігла на ґалерийку, а служба Сіді Ґазама почала збігати ся на подвірю.

Хиба-ж Сара мала дати ся зловити? Нї.... Коли-б єї зловили, то она-б пропала. Сто разів волїла згинути.

Відважна дївчина, здавшись на волю Божу, скочила з примурка на другий бік мура в долину.

Поент Пескаде не міг вже єї удержати; але єму удало ся вирватись від того чоловіка, що єго був прихопив, він всхопив ся шнура і спустив ся в долину. В одній секундї стояв вже під муром.

Саро!... Саро! — кликав він!

— Панна Сара вже тут! — відозвав ся знакомий єму голос. Нїчого їй не стало ся. Я на щастє був тут, щоби єї...

Роздав ся якийсь страшенний крик, а відтак щось тяжкого гримнуло на землю так, що аж Кап Матіфу не міг вже слова докінчити.

То Наміра, котра не хотїла випустити з своїх рук жертву, кинулась за нею з муру і забилась на місци. Така сама судьба була би може стрітила й Сару, коли-б не Кап Матіфу, котрий своїми сильними руками зловив єї у воздусї.

Кап Матіфу і Поент Пескаде стали втїкати до берега, а доктор Антекірт, Петро і Люїджі прилучили ся до них, Сара, хоч була зімлїла, не важила в руках Капа Матіфу й за перо.

В кілька хвиль пізнїйше пустив ся Сарканій з горсткою добре узброєних людий в погоню за втїкачами.

Коли та громадка добігла до берега малої затоки, де стояв „Електрік ч. 2", були вже доктор Антекірт і єго товариші на кораблї; шруба корабля обкрутила ся кілька разів і вже не грозила їм ніяка небезпечність.

Сара, що осталась була сама з доктором і Петром, прийшла незадовго знову до себе. Тепер довідала ся она, що она донькою ґрафа Матїя Сандорфа та що спочиває на руках рідного батька.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.